

Άρθρο του Προέδρου του EJC στο [Euronews](#) (17.9.25): Την περασμένη εβδομάδα, προς το τέλος μιας περιόδου τουρισμού στη Βενετία, μια οικογένεια Ορθόδοξων Εβραίων δέχθηκε επίθεση στη διάρκεια της βραδινής τους βόλτα στην πόλη, όταν μια ομάδα περαστικών τους επιτέθηκε βάνουσα και τους έφτυσε, φωνάζοντας «Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Αυτού του είδους επιθέσεις έχουν γίνει καθημερινότητα για τους Εβραίους της Ευρώπης. Από Εβραίοπουλα της Γαλλίας που αναγκάστηκαν να αποβιβαστούν από αεροσκάφος κατά την επιστροφή τους από μια κατασκήνωση, συναγωγές που πυρπολήθηκαν και βανδαλίστηκαν με απειλητικά γκράφιτι και περιττώματα σε όλη την ήπειρο, έως Εβραίους φοιτητές που παρενοχλούνται σε πανεπιστημιούπολεις, αυτός είναι ο νέος κανόνας για τους Εβραίους στην Ευρώπη.

Τα τελευταία δύο χρόνια σε όλη την Ευρώπη, ο αντισημιτισμός έχει εκτοξευθεί με μια αγριότητα που δεν έχει ξανασυμβεί εδώ και γενιές.

Αυτό το νέο μαζικό κύμα μίσους κατά των Εβραίων ξεκίνησε στις 7 Οκτωβρίου 2023, την ημέρα που ο κόσμος έγινε μάρτυρας βαρβαρότητας σε κλίμακα που λίγοι θα φαντάζονταν πιθανή στον 21ο αιώνα.

Οι τρομοκράτες της Χαμάς εισέβαλαν στο Ισραήλ, δολοφονώντας πάνω από 1.200 ανθρώπους, απαγάγοντας εκατοντάδες, συμπεριλαμβανομένων μωρών και επιζώντων του Ολοκαυτώματος, βιάζοντας και ακρωτηριάζοντας αμέτρητους άλλους, και αφήνοντας πίσω τους την καταστροφή που συγκλόνισε την ανθρωπότητα.

Ήταν η πιο θανατηφόρα μέρα για τους Εβραίους από το Ολοκαύτωμα, και για μια πολύ σύντομη στιγμή ο κόσμος φάνηκε ενωμένος στην αποδοκιμασία και την καταδίκη.

Ωστόσο, στα δύο χρόνια που πέρασαν από εκείνη την τρομερή ημέρα, συνέβη κάτι βαθιά ανησυχητικό. Αντί για αλληλεγγύη, οι Εβραίοι σε όλη την Ευρώπη δέχονται ολοένα και περισσότερες επιθέσεις. Αντί για συμπόνια, αντιμετώπισαν εχθρότητα και βαρβαρότητα.

Σε κάθε πόλη, κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο ετών, τα κρούσματα αντισημιτισμού έχουν διπλασιαστεί ή και τριπλασιαστεί. Πολλοί Εβραίοι αισθάνονται ότι πρέπει να κρύψουν την ταυτότητά τους δημόσια. Οικογένειες έπαιρναν τα παιδιά από μη εβραϊκά σχολεία επιλέγοντας την φαινομενική ασφάλεια των εβραϊκών σχολείων, ενώ άλλες το σκέφτονταν πολύ καλά πριν στείλουν τα παιδιά τους σε εβραϊκά σχολεία. Πολλοί συζητούν αν υπάρχει ακόμα μέλλον για τους Εβραίους στην Ευρώπη.

Αυτό που είναι πιο ανησυχητικό δεν είναι μόνο ο τεράστιος αριθμός περιστατικών, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο ο αντισημιτισμός έχει διεισδύσει στην καθημερινή ζωή.

Δεν αποτελεί πλέον αποκλειστικό δικαίωμα της ακροδεξιάς ή των περιθωρίων της κοινωνίας. Τώρα εμφανίζεται ανάμεσα στα κύρια θέματα των μέσων ενημέρωσης, στις αίθουσες διδασκαλίας των πανεπιστημίων, σε διαδηλώσεις στους δρόμους μας και στη ρητορική των πολιτικών. Ο αριστερός αντισημιτισμός, που κάποτε υποβιβάζόταν στα ακροαριστερά περιθώρια, έχει γίνει ο κανόνας μεταξύ των φιλελεύθερων ελίτ.

Μεταμφιεσμένος ως «νόμιμη κριτική κατά του Ισραήλ», συχνά υπερβαίνει κατά πολύ τις πολιτικές μιας κυβέρνησης, θεωρώντας τους Εβραίους συλλογικά υπεύθυνους για μια σύγκρουση χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, με έναν τρόπο που καμία άλλη κοινότητα ή λαός δεν θεωρείται υπεύθυνος για τις δεκάδες συγκρούσεις που μαίνονται αυτή τη στιγμή.

Με αυτόν τον τρόπο, αναβιώνει τα παλαιότερα και πιο επικίνδυνα στερεότυπα που στοιχειώνουν την εβραϊκή ιστορία.

Παραδόξως, λαμβάνει νομιμοποίηση από τα υψηλότερα επίπεδα κρατών και της κυβερνήσεων, με ορισμένους πολιτικούς ηγέτες να συγκρίνουν το Ισραήλ με τους Ναζί και να το επικρίνουν για μοναδική μεταχείριση, μομφή και κυρώσεις.

Άλλες ευρωπαϊκές χώρες έχουν επιλέξει πιο δόλιους τρόπους νομιμοποίησης του αντισημιτισμού. Εάν δεν μπορούν να τον υιοθετήσουν ανοιχτά, θα κάνουν ό,τι μπορούν για να εμποδίσουν την εβραϊκή ηγεσία να ασχοληθεί με την προστασία και την ασφάλεια των εβραϊκών κοινοτήτων.

Δεν είναι η πρώτη φορά που κρούω τον κώδωνα του κινδύνου. Ο κακός οιωνός σχετικά με την αυξανόμενη τάση αντισημιτισμού ήταν ήδη σαφής όταν απευθύνθηκα στο Παγκόσμιο Φόρουμ για το Ολοκαύτωμα το 2020, ενώπιον δεκάδων αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων στην Ιερουσαλήμ.

Το Ολοκαύτωμα ήταν η πιο σκοτεινή ώρα της Ευρώπης και οι συνέπειές του σηματοδεύτηκαν από τον όρκο του «Ποτέ Ξανά». Σήμερα, πάρα πολλοί Εβραίοι φοβούνται ότι αυτές οι λέξεις έχουν χάσει το νόημά τους και έχουν αντικατασταθεί από τη ζοφερή πραγματικότητα του «Ξανά και ξανά».

Η εβραϊκή ζωή δεν είναι ένα παράρτημα της Ευρώπης· είναι μέρος της ίδιας της καρδιάς της. Από την επιστήμη και την ιατρική μέχρι τη λογοτεχνία και τη φιλοσοφία, οι εβραϊκές κοινότητες έχουν συμβάλει και έχουν διαμορφώσει αυτήν την ήπειρο εδώ και αιώνες.

Το να επιτραπεί στον αντισημιτισμό να εκδιώξει τους Εβραίους δεν θα αποτελούσε μόνο ηθική αποτυχία, αλλά και πολιτιστική και κοινωνική απώλεια για την ίδια την Ευρώπη.

Γι' αυτό τα λόγια αλληλεγγύης δεν αρκούν πλέον. Χρειαζόμαστε δράση. Οι αρχές επιβολής του νόμου πρέπει να αντιμετωπίζουν τα αντισημιτικά εγκλήματα τόσο σοβαρά όσο και οποιαδήποτε άλλη μορφή βίαιου εξτρεμισμού,

διασφαλίζοντας ότι οι δράστες θα παραπέμπονται στη δικαιοσύνη.

Οι κυβερνήσεις πρέπει να επωμιστούν την ευθύνη της προστασίας των εβραϊκών σχολείων και συναγωγών, διασφαλίζοντας ότι η ασφάλεια δεν θα παραμείνει ως ιδιωτική ή κοινοτική ευθύνη.

Οι διαδικτυακές πλατφόρμες πρέπει να λογοδοτούν για τον τρόπο με τον οποίο ενισχύουν το μίσος κατά των Εβραίων και επωφελούνται από αυτό. Η εκπαίδευση πρέπει να διδάσκει όχι μόνο την ιστορία του Ολοκαυτώματος, αλλά και το πως λειτουργούν τα μοτίβα της συνωμοσιολογίας και της θεωρίας του αποδιοπομπαίου τράγου που σήμερα τροφοδοτούν το μίσος.

Οι πολιτικοί ηγέτες, ανεξαρτήτως ιδεολογίας, πρέπει να είναι προσεκτικοί με τα λόγια τους και να έχουν το θάρρος να κατονομάζουν τον αντισημιτισμό και να απομονώνουν όσους τον διαδίδουν, ακόμη και όταν αυτό έχει πολιτικό κόστος.

Η ιστορία μας δείχνει, ξανά και ξανά, ότι ο αντισημιτισμός δεν είναι ποτέ μόνο ένα εβραϊκό πρόβλημα. Διαβρώνει τις κοινωνίες που του επιτρέπουν να αναπτύσσεται.

Όπου οι Εβραίοι θεωρούνται αποδιοπομπαίοι τράγοι, η δημοκρατία αποδυναμώνεται και ο εξτρεμισμός ακμάζει. Η υγεία της εβραϊκής ζωής στην Ευρώπη αποτελεί επομένως βαρόμετρο της ηθικής και πολιτικής υγείας της ίδιας της Ευρώπης.

Οι επιλογές που κάνουμε τώρα θα καθορίσουν εάν τα παιδιά μας θα κληρονομήσουν μια Ευρώπη που πραγματικά ανταποκρίνεται στις αξίες της ή μια Ευρώπη που επαναλαμβάνει τα πιο σκοτεινά κεφάλαια του παρελθόντος της.

Δύο χρόνια μετά τη σφαγή της 7ης Οκτωβρίου, θα πρέπει να είναι σαφές ότι ο αντισημιτισμός δεν περιορίζεται στη ρητορική. Μετατρέπεται σε βία, αποσταθεροποιεί τις κοινότητες και δηλητηριάζει τον ίδιο τον ιστό της δημοκρατικής ζωής.

Οι Εβραίοι είναι ανθεκτικοί και έχουν υποστεί αιώνες διωγμών και έχουν ανακάμψει αμέτρητες φορές. Παρ 'όλα αυτά, η ανθεκτικότητα δεν πρέπει να συγχέεται με την αδιαφορία. Εάν οι Εβραίοι καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι το μέλλον τους στην Ευρώπη είναι επισφαλές, η απώλεια δεν θα είναι μόνο δική τους, θα είναι και της Ευρώπης.

Βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή. Ο αντισημιτισμός που αφήνεται ανεξέλεγκτος δεν σταματά ποτέ στους Εβραίους. Εξαπλώνεται, καταναλώνει και υπονομεύει τις κοινωνίες που τον ανέχονται.

Το ερώτημα που αντιμετωπίζει η Ευρώπη σήμερα είναι κρίσιμο: θα δράσουμε αποφασιστικά για να αντιμετωπίσουμε τον αντισημιτισμό ή θα κοιτάξουμε πίσω μια μέρα και θα αναγνωρίσουμε, πολύ αργά, μια ακόμη χαμένη προειδοποίηση;

Η επιλογή είναι δική μας και η ιστορία θα μας κρίνει από αυτήν.

***Ο Δρ. Μοσέ Κάντορ είναι Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Εβραϊκού Συνεδρίου EJC.**

ΠΗΓΗ: [EURONEWS, 17.9.25, Moshe Kantor: Two years after 7 October, Europe must face its antisemitism crisis.](#)